

Even uw aandacht...

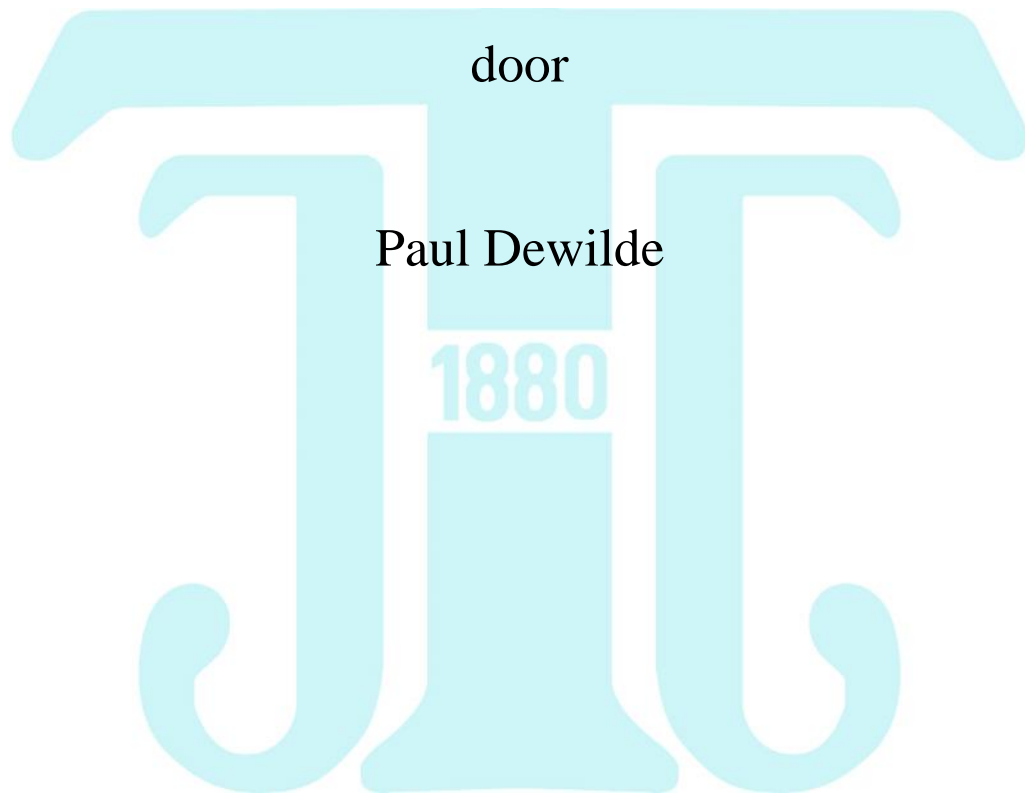
*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

KLEIN BESCHRIJF

toneelspel in vier bedrijven

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2007
Nr.2946

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *KLEIN BESCHRIJF* op te voeren moet de naam van auteur *PAUL DEWILDE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2007/220/18
ISBN 978-90-385-09839

© 2007 Toneelfonds J. Janssens/Paul Dewilde
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(4 dames – 5 heren)

RUDY : de oudere broer van Tamara. Hij is na het failliet van zijn aannemersbedrijf terug bij zijn moeder gaan wonen en verzet zich tegen de verkoop omdat hij in het huisje wil blijven wonen.

TAMARA : de jongere zuster van Rudy. Zij wil het huis verkopen omdat ze geld nodig heeft voor de oprichting van haar eigen consultancybureau, maar ook om definitief een punt te zetten onder haar familieverleden.

JEROEN : kandidaat-koper en de vriend van Iris. Hij ziet zo'n klein huisje op het platteland eigenlijk niet zitten, maar volgt Iris omdat ze nu eenmaal van rijke ouders afkomstig is. Zelf zou hij liever een appartementje in de stad kopen.

IRIS : kandidaat-koper en vriendin van Jeroen. Zij heeft rijke ouders en kan het zich daarom permitteren om de salon-milieuactiviste uit te hangen zonder zich al te veel te moeten engageren. Ze is heel impulsief en zet zich af tegen het snobmilieu waarvan ze afkomstig is.

FRANS : kandidaat-koper, duivenmelker en bevriend met Rudy. Hij probeert om via roddels en achterklap allemans vriend te zijn.

BRITT : kandidaat-koper. Een jonge, goedbemiddelde vrouw die beweert dat ze alleen in het huisje wil gaan wonen. Ze probeert constant naar de beweegredenen van Van Immerseel te polsen.

VAN IMMERSEEL : kandidaat-koper en een rijke immobiliën makelaar. Hij ziet in Britt :zijn belangrijkste concurrente voor het huisje dat hij om heel persoonlijke zelf wil kopen.

JULIA : uitbaatster van Rudy's stamcafé. Zij komt naar de kijkdag in hoofdzaak omdat ze bezorgd is om Rudy, die ze al een paar weken niet meer in het café gezien heeft.

NOTARIS : moet de hele verkoopsprocedure in goede banen leiden. Hij respecteert de regeltjes strikt en streng, maar enige empathie is hem vreemd. Hij heeft moeite om de kandidaat-kopers te laten bieden op de koopdag.

KORTE INHOUD

Het huisje van de onlangs overleden Emma Vandevoorde moet verkocht worden om uit de wettelijke onverdeeldheid te geraken. Het botert immers allang niet meer tussen Emma's dochter Tamara en haar zoon Rudy. Tamara, een succesvolle zakenvrouw, wil met de opbrengst van de verkoop een eigen consultancybureau oprichten. Rudy, die na het faillissement van zijn aannemersbedrijf, terug bij zijn moeder is gaan wonen, zondert zich meer en meer van de wereld af en wil in het huisje blijven wonen. De kandidaat-kopers van hun kant spelen een spelletje blufpoker onder elkaar. Elk van hen heeft z'n eigen motieven en zijn eigen strategie om het huisje te bemachtigen en dat is voor Rudy wel héél confronterend.

DECOR

EERSTE BEDRIJF : Rudy's tuin. Een grote tuin met de gevel van een garage en de gevel van een bescheiden plattelandswoning met een deur, twee ramen met klapluiken

TWEEDE BEDRIJF + VIERDE BEDRIJF : Het café van Julia. Een klassiek dorpscafé met tafels, stoelen en een toog.

DERDE BEDRIJF : Rudy's living. Een kleine, bescheiden, wat oubollige woonruimte met een tafel en enkele stoelen.

EERSTE BEDRIJF**RUDY'S TUIN**

(Iris en Jeroen komen op. Ze kijken aarzelend om zich heen.)

JEROEN : Is het hier?

IRIS : Ja, hier is het, Dennenweg 27.

JEROEN : Het was toch nu, hé, die kijkdag?

IRIS : Maar ja, het is nu. Ik heb het toch gezegd, hier. *(neemt een advertentie uit haar broek/rokzak en leest)* Mogelijkheid tot bezichtiging van de woning, zaterdag tussen 10.00 en 12.00. Dat is toch nu?

JEROEN : Er is precies maar weinig interesse.

IRIS : Des te beter. Hoe minder volk, hoe minder concurrenten. Blijft het misschien nog een beetje betaalbaar.

JEROEN : Die appartementjes aan de Klaverdijk waren anders ook heel schappelijk van prijs.

IRIS : *(kijkt op haar horloge)* Het is kwart na tien. De deur had al open moeten zijn.

JEROEN : Er hangt niet eens een verkoopaffiche aan het huis.

IRIS : Het is hier anders wel mooi, hé? En rustig.

JEROEN : Dat wel, maar voor het minste dat ge ergens naartoe moet, hebt ge wel de auto nodig.

IRIS : Met de fiets geraakt ge ook al een heel eind.

JEROEN : Als het mooi weer is wel, ja. Maar als ge met de fiets door de gietende regen moet...

IRIS : *(ademt diep in en uit)* Ah, ik voel mij hier al helemaal thuis.

JEROEN : En we zijn nog niet eens binnengewest.

IRIS : Neen, maar het huisje ziet er echt wel mooi uit, hé, vindt ge ook niet? Zo landelijk en rustiek.

JEROEN : Wat hadt ge gedacht, zo helemaal op de buiten... ver weg van alles en iedereen.

IRIS : Ver weg van alle drukte. Ideaal om helemaal tot rust te komen, vindt ge ook niet?

JEROEN : (*inspecterend*) Er zijn hier nog wel serieus wat kosten aan. De verf van die gevel hier begint toch al serieus af te bladderen.

IRIS : Ach, zolang de problemen met een simpel likje verf op te lossen zijn...

JEROEN : (*probeert de ramen te inspecteren.*) En die ramen, zou dat dubbele beglazing zijn? Precies niet.

IRIS : Zo erg is dat toch niet. Dan leeft ge binnen gewoon mee op het ritme van de seizoenen.

JEROEN : Ja, een sauna in de zomer en een diepvries in de winter. En met wat de stookolie tegenwoordig kost.

IRIS : Dat zal nog wel meevallen, zeker?

JEROEN : Ik ga 's winters niet de ijsbloemen van de ramen krabben.

IRIS : Zo erg zal het wel niet zijn, zeker?

JEROEN : Iris, ik begrijp dat ge helemaal weg zijt van dit huisje, maar zouden we toch ook eens niet naar die appartementjes gaan kijken. Die zijn van veel recentere datum en daar zijn bijna geen kosten aan.

IRIS : En ook geen tuin.

(Jeroen klopt aan en wacht. Er gebeurt niets. Hij klopt nog eens en kijkt door een raam naar binnen.)

JEROEN : Maar enfin, dat kan nu toch niet. (*probeert de deur te openen. Dat lukt niet. Hij klopt op de deur.*) Volk!!!! (*klopt nogmaals.*) Volk!!! (*klopt nogmaals.*) Geen levende ziel te bespeuren. (*trekt nog eens aan de deur.*) Ik vrees dat het niet voor vandaag zal zijn, Iris.

IRIS : De verkoop zal toch niet ingetrokken zijn? Ik zou er zelf ook hartzeer van hebben, als ik dat hier zou moeten verkopen.

JEROEN : Misschien kunnen we toch beter naar die appartementjes aan de Klaverdijk gaan kijken...

IRIS : Zouden we dat nu wel doen?

JEROEN : Hier blijven ronddraaien heeft ook weinig zin.

Jeroen en Iris kijken wat doelloos rond. Ze weten niet wat te doen. Frans komt

op; hij heeft een duivenkoffer bij.)

FRANS : Ne goeiedag samen.

IRIS : Hallo.

(Jeroen kijkt Frans argwanend aan.)

FRANS : Ook een goeiedag.

JEROEN : Dag.

FRANS : Jullie komen voor het huis, zeker?

IRIS : Ja.

FRANS : Ja, ja dat dacht ik al. Het is kijkdag, hé, vandaag?

IRIS : Volgens de advertentie in de krant wel, ja.

FRANS : Het is daarmee, ik was van de morgen mijn duiven aan het eten geven. Het is het seizoen van de prijskampen, Quiévrain, Barcelona... Dat zit er allemaal weer aan te komen. Dan moogt ge die beestjes niet verwaarlozen, hé. Als ge een duif goed soigneert, zorgt zo'n beestje ervoor dat ge zelf ook goed gesoigneerd wordt, als ge begrijpt wat ik bedoel. *(maakt het 'geldgebaar' met z'n vingers)* Ik was die dus aan het eten geven en toen...

JEROEN : Hebt u soms de sleutel bij?

FRANS : De sleutel? Ikke?

IRIS : Ja, alles is hier nog op slot.

FRANS : Ik heb die sleutel niet, hoor.

IRIS : Bent u dan niet de eigenaar?

FRANS : Eigenaar? Ikke? Tamara moest het horen, het kot zou te klein zijn, en ge ziet het zelf, het is al niet zo groot hé.

(Jeroen en Iris kijken verveeld wat rond)

Ja, Tamara, daar zou ik nu eens het één en ander over kunnen vertellen, tussen ons gezegd en gezwezen...

JEROEN : Ja, ja, dat zal wel.

FRANS : Ge gelooft mij niet, hé!

(Jeroen kijkt verveeld op zijn horloge)

Weet gij dat die al jaren geen voet meer in dat huis hier binnengezet heeft?

JEROEN : Zullen we toch maar eerst naar de Klaverdijk gaan kijken?

FRANS : Zelfs niet toen Wiske, hun moeder, op haar sterfbed lag, ocharme. Zelfs toen is die Tamara niet naar huis gekomen, straf, hé!

JEROEN : Ik weet het niet, hoor.

FRANS : Ja, maar ik weet het wel. Da's een echte geldwolf, Tamara. Want nu wil ze haar broer, de Rudy, die hier woont, nu wil ze die uit zijn huis zetten... omdat ze haar deel van de erfenis opeist. Straf, hé! Het zal uw zuster maar zijn.

IRIS : *(tegen Jeroen)* Misschien kunnen we inderdaad beter straks nog eens terugkomen.

FRANS : Zeg... maar voor mij moeten jullie niet weglopen, hoor.

JEROEN : Hier voor een gesloten deur blijven staan heeft ook weinig zin.

IRIS : Zijn er misschien te veel verborgen gebreken aan het huis? Dat ze het daarom niet durven laten zien?

FRANS : Neen, dat denk ik niet, ik ben daar dikwijls genoeg binnen geweest om te weten dat het er heel proper en verzorgd bijligt. De Rudy heeft zijn huisje altijd heel goed gesoigneerd.

JEROEN : Daar is aan de buitenkant anders niet veel van te merken. Dat houtwerk is helemaal verweerd.

FRANS : Ja, maar dat moogt ge de Rudy toch niet kwalijk nemen, de jongen heeft het de laatste jaren moeilijk genoeg gehad, héél moeilijk.

JEROEN : Ja, ja, dat zal wel.

FRANS : Dat is een goede jongen, de Rudy... echt waar, helemaal de Flor, zijn vader. De Flor was ook zo een echte volkswens, met een pijpje en een pet, elke week ging die na de mis zijn witteke drinken bij Julia in het dorp. Allez ja, een witteke of een trappist, dat hing ervan af, maar het was toch altijd één van die twee, ja, iets anders dronk de Flor niet.

JEROEN : Met al dat geroddel schieten we niet veel op. Kom, Iris, we zijn weg.

FRANS : Jamaar, de Rudy is thuis, hoor, ik ben er zeker van dat de Rudy thuis is. Waar zou die anders naartoe zijn, op een zaterdagvoormiddag?

IRIS : U bent precies heel goed bevriend met die Rudy?

FRANS : Ja, daar hebt ge gelijk in, de Rudy is altijd een hele goede vriend van mij geweest. Dat moogt ge gerust zo zeggen. Da's een echte crème van een vent, de Rudy, hoe dat die zijn oud ziek moederke opgevangen heeft in haar laatste dagen... awel, chapeau, dat was schoon, héél schoon...

IRIS : Maar bent u nu niet ongerust over die Rudy?

FRANS : Ongerst? Waarom zou ik ongerust moeten zijn?

JEROEN : Het is kijkdag... in het huis van één van uw beste vrienden... en alles is hier potdicht, er is geen levende ziel te bespeuren.

FRANS : Ja, maar ik ken de Rudy, hé. Niet meer of niet minder of die ligt gewoon nog zijn roes uit te slapen van gisteravond.

JEROEN : Zou u hem dan niet wakker maken?

FRANS : Ik zal eens in de garage gaan kijken, of zijn velo daar staat. De Rudy neemt altijd zijn velo als hij weggaat. Zijn auto gebruikt hij praktisch niet. Ik heb hem als eens gezegd 'Waarom betaalt gij nog taks en verzekeringen voor uwen auto als ge er toch niet meer mee rijdt.' Maar ja, hij kan hij ook zo moeilijk iets wegdoen. Heel dat kot daar ligt nog vol oud werkmateriaal van de Flor, dat is nu al helemaal verroest natuurlijk, maar... *(merkt dat hij Jeroen zwaar op de zenuwen werkt)* ik zal eens in de garage gaan kijken.

(Iris en Jeroen letten niet op Frans en proberen nogmaals door het raam naar binnen te kijken.)

JEROEN : Kom Iris, we zijn weg.

IRIS : Wacht nog even, misschien kunnen we toch nog naar binnen.

JEROEN : Ik heb genoeg verhaaltjes gehoord van die duivenmelker.

(Britt, een zakenvrouw, komt op. Ze bestudeert de gevel van het huis en let niet op Iris en Jeroen. Iris en Jeroen kijken Britt argwanend aan. Er wordt geen woord gezegd. Frans komt terug.)

FRANS : Hij moet thuis zijn, de Rudy, zijn velo staat in de garage. En ik zeg het die neemt altijd zijn velo mee als die weg gaat...

JEROEN : Hebt u soms de sleutel bij, mevrouw?

BRITT : Welke sleutel?

IRIS : *(tegen Britt)* We kunnen niet naar binnen om het huis te bezichtigen.

BRITT : *(kijkt geërgerd op haar horloge.)* Dat meen je niet. Bezichtiging tussen tien en twaalf was er gezegd. Het is al half elf voorbij.

FRANS : De Rudy leeft niet volgens de klok, madame. Ge moet die zo een beetje kennen. Pas op, dat is een goede jongen hoor, maar...

BRITT : Dit kan dus écht niet. *(neemt haar gsm en begint te bellen.)* Hallo, Britt hier, *(merkt dat de anderen meeluisteren en zondert zich af)* in verband met die bezichtiging... we kunnen niet binnen...

FRANS : *(tegen Jeroen en Iris)* Ik denk dat die het meent.

BRITT : *(gsm-gesprek)* Alles is potdicht, de deur is op slot, de gordijnen hangen voor de ramen...

FRANS : Ge gaat daar een kwaaië klant aan hebben, als ge het hier wilt kopen.

BRITT : *(gsm-gesprek)* Ik ben hier niet alleen, neen. Er lopen hier nog mensen rond. *(stilte)* Tja, het minste wat ik kan doen is het melden, nietwaar. Ja, ik had liever niet moeten bellen, maar ja. Nu weet ge het tenminste, oké, dag. *(steekt haar gsm terug weg.)*

FRANS : En wat zei hij?

BRITT : Hoe bedoelt u?

FRANS : De notaris, wat zei hij? U hebt toch naar de notaris gebeld? Om te zeggen dat we niet binnen kunnen?

(Britt negeert Frans en probeert door de gesloten ramen naar binnen te kijken.)

U bent precies wel geïnteresseerd, hé?

BRITT : *(cynisch)* Neen, eigenlijk niet. Ik dacht, het is zaterdag, ik heb tijd genoeg, ik ga eens een paar uur voor een gesloten deur komen staan.

FRANS : Maar de ligging is hier anders wel schoon, hé? Zo wat afgelegen, en rustig. Dat kunt ge niet geloven hoe rustig dat het hier is. Alleen ja, voor een vrouw alleen is het misschien wat té rustig...

(Britt bekijkt onderzoekend de gevel van het huis)

U bent ook niet veel van zeggens, hé?

BRITT : Er valt hier niet veel te zien, dan valt er ook niet veel te zeggen.

(Britt blijft de gevel inspecteren, ze maakt aantekeningen én neemt foto's van de gevel.)

JEROEN : Kom Iris, we gaan naar de Klaverdijk.

FRANS : Naar die kaartenhuisjes van Van Immerseel, bedoelt ge die?

IRIS : Maar hebt ge nu die tuin al eens goed bekeken, Jeroen? Er is ik weet niet hoeveel plaats om onze eigen groenten te kweken en zo.

FRANS : Groot gelijk, juffrouw, die hof is een echt bijouke. En altijd goed onderhouden geweest...

IRIS : En daar tussen de bomen kunnen we de kippen, de konijntjes en de geiten laten rondlopen.

JEROEN : Maar voordat we over een barbecuecorner beginnen dromen, wil ik eerst het huis van binnen gezien hebben.

IRIS : Allez, Jeroentje, kom nu eens mee naar die tuin kijken? Toe, alsjeblieft. Van die oude garage hier, kunnen we misschien een kippenhok maken.

(Iris troont Jeroen mee naar de tuin. Frans richt zijn aandacht terug naar Britt. Zij maakt aantekeningen.)

FRANS : Is het voor uw werk, dat u hier bent?

BRITT : Dit kan dus niet! Hoe kan er nu iemand een ernstig bod uitbrengen op dat huis, zonder het gezien te hebben?

FRANS : Ik weet het, ik weet het, maar ja da's de Rudy, hé. Pas op ik begrijp die

jongen wel hoor. Met al die miserie die hij al meegemaakt heeft. Eerst met zijn faillissement en dan nu die zever met zijn zuster.

BRITT : (*geërgerd*) Ja, ja...

FRANS : Wiske was nog niet goed koud, of die Tamara is al naar de notaris gestapt om de verkoop te regelen, nu gij.

BRITT : En nu u? Bent u geïnteresseerd in het huis?

FRANS : Het is te zeggen, ik was op weg naar het duivenlokaal, ge ziet het (*toont de duivenkoffer*), ja het is het seizoen van de lange fond... Barcelona en zo...

BRITT : U bent dus niet geïnteresseerd.

FRANS : Ik passeerde hier en toen dacht ik eraan dat het huis van de Rudy verkocht ging worden. En dat is een goede vriend van mij en vandaar...

BRITT : Als die Rudy dan toch zo'n goede vriend is, kunt u misschien eens proberen om hem op andere gedachten te brengen.

FRANS : Ik? Hem op andere gedachten brengen?! Dat weet ik niet, hoor.

BRITT : U zou uw goede vriend een heleboel extra ellende kunnen besparen.

FRANS : Echt?

BRITT : Of wilt u liever dat er een deurwaarder bijkomt?

FRANS : Wilt u er een deurwaarder bijhalen?

BRITT : Ik wil vooral het huis van binnen kunnen zien.

FRANS : Tja, als het zo zit... (*begint op de deur te kloppen.*) Rudy! Rudy! Allez, jong, ik weet dat ge thuis zijt, allez, doe eens open zeg!

(Frans blijft constant op de deur en de ramen kloppen. Van Immerseel komt op. Iedereen kijkt hem wantrouwig aan. Op de achtergrond zijn Jeroen en Iris druk aan het discussiëren.)

VAN IMMERSEEL : Wel, wel waarom staat iedereen hier rondjes te draaien?

FRANS : Ja, dat komt omdat de Rudy...

BRITT : Mijnheer hier beweert dat de bewoner van het pand zichzelf opgesloten heeft om niemand binnen te moeten laten.

FRANS : :Zeg, mijnheer... mijnheer is niet thuis, hoor.

VAN IMMERSEEL : En waar is mevrouw Vandevoorde dan?

FRANS : Mevrouw Vandevoorde? Dan zijt ge wel wat laat, mevrouw Vandevoorde ligt al een paar weken onder de grond. Ja, ze is de laatste jaren van haar leven op de sukkel geweest, het menske.

VAN IMMENSEEL : Tamara Vandevoorde?

FRANS : Hoe? Tamara? Heet die niet Tamara Bresseleers tegenwoordig? (*Van Immerseel zwijgt, Frans irriteert hem*) Allez, zeg, dat die zich nu terug Vandevoorde laat noemen? (*Van Immerseel reageert niet*) Ja, dan zal die gescheiden zijn, zeker. (*niemand reageert*) Awel, eigenlijk verbaast mij dat nu niet. Want eigenlijk, die Tamara, heel plat gezegd is dat een echte...

(Britt en Van Immerseel negeren Frans totaal tijdens hun gesprek. Op de achtergrond lijken Jeroen en Iris een steeds groter wordend meningsverschil te hebben.)

BRITT : (*tegen Van Immerseel*) Had U een afspraak met mevrouw Vandevoorde?

VAN IMMENSEEL : Kent u haar ook?

BRITT : Kennen is veel gezegd.

FRANS : Ja, ge hebt kénnen en kénnen, natuurlijk. Ik dacht ook dat ik Tamara kende toen wij winkeltje speelden, vroeger...

BRITT : U zal haar wel beter kennen dan ik.

VAN IMMENSEEL : Als je in zaken zit en je komt uit dezelfde streek, dan is de kans groot dat je elkaar kent, nietwaar.

FRANS : Ge moet ze mij ook niet niet leren kennen, Tamara. Neuzekens verkopen aan vijftien frank het stuk, in ons jonge jaren, toen wij winkeltje speelden, pas op, da's dertig jaar geleden, hé, waar ik nu van spreek! Vijftien frank vragen voor een neuzeken, dertig jaar geleden...

VAN IMMENSEEL : (*tegen Britt*) En waar kent u haar van?

BRITT : Via, via?

VAN IMMENSEEL : Via, via?

(Britt mompelt bevestigend. Op de achtergrond wordt het conflict tussen Jeroen en Iris alsmaar groter.)

FRANS : Ja, zo gaat dat tegenwoordig, hé. Via, via... als ge geen lange arm hebt, geraakt ge nergens meer. Weet ge dat dat bij de duiven ook al zo is? Ge moet een lange arm hebben tot in China, allez ja, Japan, eigenlijk.

VAN IMMERSEEL : Een zakenvrouw als u kent natuurlijk heel veel mensen.

BRITT : Netwerken, noemen ze dat.

VAN IMMERSEEL : Netwerken, ja, inderdaad. En dankzij zo'n netwerk bent u op het spoor van dit hier gekomen?

BRITT : Ik veronderstel dat dat voor u ook geldt?

FRANS : Maar ge had ook gewoon naar de annoncetekens in de gazet kunnen kijken.

(Het conflict tussen Jeroen en Iris escaleert.)

IRIS : Jeroen, zeg nu eens eerlijk... ziet ge het huis hier eigenlijk wel zitten?

JEROEN : Ik wil het huis eerst van binnen gezien hebben. Hoe dikwijls moet ik dat nu nog zeggen?

(Op de achtergrond: Britt bekijkt op eigen houtje de tuin. Frans wil haar 'gidsen', maar Britt heeft daar geen oren naar. Zij laat geregeld merken dat ze niet van zijn commentaar gediend is.)

VAN IMMERSEEL : Wat ik zo op het eerste gezicht al wel kan zien, is dat er hier veel kosten aan zijn.

JEROEN : Hoort ge het nu?

VAN IMMERSEEL : Die klapluiken al eens goed bekeken? Ik vrees dat jullie die allemaal zullen moeten vervangen.

IRIS : Dat zal nog wel meevallen, allemaal.

VAN IMMERSEEL : Ik weet natuurlijk niet wat jullie budget is, maar reken voor de renovatiekosten maar het dubbel van de koopprijs.

IRIS : Het dubbel? Is dat niet wat overdreven?

VAN IMMERSEEL : Juffrouwetje, als je bouwt, weet je wel waar je begint, maar niet waar je eindigt. In jullie plaats zou ik zoeken naar een huisje dat al gerenoveerd

is. Of naar een mooi appartementje.

(Frans en Britt komen terug.)

FRANS : Eén van uw appartementjes aan de Klaverdijk, zeker, mijnheer Van Immerseel?

VAN IMMERSEEL : Allez, allez, wat is dat nu voor een opmerking? Mag ik die mensen hier geen goede raad geven?

JEROEN : Hoort ge het, Iris? Een appartementje.

IRIS : Ik ga niet in zo'n vogelhok wonen. Ik wil in de zomer buiten kunnen zitten, in de natuur.

VAN IMMERSEEL : *(richt zich naar Britt)* Tja... voor een koppeltje dat van aanpakken weet, is dat huisje misschien nog wel iets, maar voor een vrouw alleen... ik weet het niet.

BRITT : Een vrouw alleen heeft misschien ook graag een plek voor zichzelf. Waar ze alle beslommeringen van de wereld achter zich kan laten.

VAN IMMERSEEL : Maar of zo'n vrouw alleen, zo helemaal afgelegen wil gaan wonen? Ver weg van alles en iedereen? Voor het minste dat je buiten de deur komt, heb je een auto nodig.

JEROEN : Voilà, hoort ge het, Iris?

IRIS : Of een fiets!

VAN IMMERSEEL : Of een fiets, ja.

BRITT : Zo'n vrouw alleen zou het misschien wel zien zitten om hier... op een appartementje te wonen... bijvoorbeeld?

VAN IMMERSEEL : Dus u wil hier appartementen bouwen?

IRIS : Dat mag niet volgens het gewestplan.

VAN IMMERSEEL : Is dat wat u van plan bent? Hier appartementen bouwen?

IRIS : Als U dat van plan bent, dan dienen wij via 'De Groene Varen' een klacht in, hé Jeroen.

JEROEN : Iris, alstublieft.

FRANS : Het is niet waar, hé! Zijn jullie van 'De Groene Varen'? Dat clubje rijkelui'skinderen dat de duiven wil laten ophokken als er eens een zieke

kanariepiet overvliegt?

VAN IMMERSEEL : *(tegen Britt)* Dus u zou hier appartementen willen zetten?

IRIS : Maar hier mogen geen appartementen komen, het is hier agrarisch gebied.

VAN IMMERSEEL : Correctie, het wàs agrarisch gebied.

IRIS : Maar volgens het gewestplan...

VAN IMMERSEEL : is het nu ingekleurd als woongebied met landelijk karakter.

IRIS : Maar... dat kan niet...

VAN IMMERSEEL : Gewestplannen zijn er om aangepast te worden, juffrouw.

IRIS : Maar...

(Iris veert op, Jeroen probeert haar te kalmeren. Britt probeert de deur nogmaals te openen.)

VAN IMMERSEEL : *(tegen Britt)* Da's nu spijtig, hé? Je wilt een huisje kopen en je kan het niet bezichtigen.

BRITT : Dat geldt dan voor u ook.

VAN IMMERSEEL : Ik geraak nog wel binnen.

BRITT : In de pruimentijd, zeker.

FRANS : En aan het loof van de bomen te zien, kan dat nog een hele tijd duren.

VAN IMMERSEEL : *(tegen Britt)* Zeg nu eens eerlijk, voor welke opdrachtgever werkt u?

BRITT : Ik werk helemaal niet voor een opdrachtgever.

VAN IMMERSEEL : Zit immokantoor Van Bielen hierachter? Of werkt u voor Immo Vast en Zeker?

BRITT : Maar neen. Helemaal niet.

VAN IMMERSEEL : Maar wat kan iemand als u nu met zo'n huisje doen? U gaat hier toch niet op uw ééntje appartementen bouwen?

IRIS : Maar hier mogen geen appartementsblokken gebouwd worden!

JEROEN : Komaan, IRIS :, beheers u een beetje.

IRIS : Als je hem daar laat doen, hé, dan verdwijnen binnen de kortste keren alle groene gebieden. Ik word misselijk als ik ze zie, al die plakkatens, met 'Hier bouwt Immo Van Immerseel'.

VAN IMMERSEEL : Als dat tegen jullie zin is, dan moeten jullie het pand zelf maar kopen... als jullie daar genoeg centjes voor hebben, tenminste.

FRANS : Ja, en dan gaat ge met uwe 'Groene Varen' niet toekomen, dan zullen papa en mama u al een deel van de erfenis moeten geven, denk ik, of op z'n minst toch al een paar groene briefjes, of beter nog, van die paarse... *(tegen Britt en Van Immerseel)* Die briefjes van 500 euro, die zijn toch paars, hé? Ja, ik ken die niet zo goed, jullie zullen die al wel meer gezien hebben dan ik, zeker.

VAN IMMERSEEL : *(tegen Britt)* Ik snap echt niet waarom een vrouw als u, die toch met haar beide voeten in het volle leven staat, hier op zo'n afgelegen plek wil komen wonen?

BRITT : Waarom niet?

VAN IMMERSEEL : Kom, laten we niet belachelijk doen, we weten allemaal waarom we hier zijn, ja? Als we nu eens allemaal zouden beginnen met open kaart te spelen, dan staan we al een heel eind verder. *(neemt een naamkaartje uit zijn portefeuille en geeft het aan Britt)* Hier... alstublieft, mevrouw...???

BRITT : *(:neemt het kaartje aan en steekt het in haar handtas.)* Dankjewel. Jammer dat ik er zelf geen bij heb. Een volgende keer, misschien?

(Van Immerseel geeft een naamkaartje aan Iris en Jeroen. Frans probeert er (tevergeefs) ook één te bemachtigen.)

VAN IMMERSEEL : Een zakenvrouw zonder naamkaartjes?!

IRIS : Als u als toekomstige eigenaar nu eens zou beginnen met al die mooie kastanjabomen te rooien, mijnheer Van Immerseel.

VAN IMMERSEEL : Waarom zou ik dat doen?

IRIS : Dan kon u van al dat hout een paar duizend naamkaartjes laten maken. Allemaal zinloze papierverspilling, naamkaartjes!

JEROEN : *(neemt Iris bij de arm.)* Iris, kom, we zijn hier weg.

IRIS : Verdorie Jeroen, laat eens zien dat ge een echte vent zijt.

VAN IMMERSEEL : Ja, kameraad, je hebt je een schoon vriendinnetje uitgekozen.

JEROEN : Kom, Iris, we raken hier toch niet meer binnen vandaag, we zijn hier weg.